

flikt, og Sagen trækker længere og længere ud, er det ganske nødvendigt for Barnets Skyld, at der træffes en Afgørelse, og det kan, som her antydet, nærmest kun ske ved, at den kommer udefra.

Mine Indvendinger imod Lovforslaget kommer væsentlig til at ramme den tvungne borgerlige Ægteskabsindgaaelse, som jeg absolut personlig er imod. Der er sagt saa mange rigtige og gode Bemærkninger om dette Spørgsmaal, at jeg ikke nærmere skal gaa ind paa det. Det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Marie Hjelmer) talte om Venstres Fortid med Hensyn til dets Stilling til det borgerlige Ægteskab. Her kan jeg som Kvinde, der ikke saa længe har været i Venstrepartiet, i hvert Fald her paa Rigsdagen, sige, at jeg jo er saa lykkelig ikke at have nogen politisk Fortid. Med Hensyn til Udtalelserne om Venstres Formand i Folketinget kan jeg henvise til, at han selv tog Initiativet og ganske klart og redeligt sagde, at Folkets Stilling og Folkets Trang var absolut det afgørende. Justitsministeren har ogsaa, saa vidt jeg kan huske, i Folketinget udtalt ved Lovforslagets Forelæggelse, at der absolut ingen Sympati var i Befolkningen for det, men netop derfor skulde det være obligatorisk, for at alle kunde rette sig derefter. (*Justitsministeren* [Zahle]: Har jeg sagt det?) Ja, saa vidt jeg husker, jeg har ikke Folketingstidenden, men jeg bed netop Mærke i den Udtalelse af Ministeren, at han vidste godt, der ingen Sympati var for det, men netop derfor mente det nødvendigt at føre det konsekvent eller obligatorisk igennem.

Kapitel XII, som handler om Skilsmisse, stiller jeg mig ogsaa imod, idet jeg synes, at det er alt for farligt at gøre Skilsmisse saa let. Jeg husker ikke tilstrækkelig nøje Tallet, men jeg tror, at man i Tyskland, efter at have lempet Skilsmissebetingelserne, har gjort den Erfaring, at Skilsmissernes Antal er steget i uhyggelig Grad, og jeg mener, at det alt for meget er gaaet igennem Forhandlingen, hvor der er Tale om den lettere Skilsmisse: lad os gøre Pinen saa kort som muligt. Dette blev omtrent ordret udtalt, jeg tror af et socialdemokratisk Medlem i Folketinget, og den højtærede Justitsminister siger jo noget lignende, idet han udtaler: Naar nu Mennesker ikke kan leve sammen, lad os da ikke gøre det saa svært for dem saa længe. Selv om det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) har Ret i, at Lovparagraffer ikke kan ændre Forholdene i et Samfund — de kan ikke,

hvor Ansvarsfølelsen er minimal, omdanne disse —, vil jeg dog alligevel sige, at Lovparagraffer i høj Grad paavirker Opfattelsen i et Samfund, og hvis man nu ændrer det bestaaende, at der skal hengaa 3 Aar, inden en Skilsmisse kan finde Sted, og finder det ganske naturligt og rimeligt, at Ægtefæller kan skilles efter halvandet Aars Forløb, mener jeg, at det i høj Grad vil svække de moralske Følelser i Folket, gøre det lige saa naturligt, at Skilsmisser finder Sted, som at man gifter sig. Jeg synes, at en Lov i høj Grad maa præge det ind i Menneskers Bevidsthed, at Skilsmisse er en Ulykke. Hvis den noget lette Samfundsopfattelse og de mange letsindige Ægteskaber, som indgaaes, understøttes gennem Loven derved, at Ægtefællerne hurtigt kan komme fra hinanden, mener jeg, at det i høj Grad vil afholde unge Ægtefæller fra, om jeg saa maa sige, at tage den første kritiske Tid op med hinanden, saaledes at de, saa snart der opstaar maaske blot mindre Vanskeligheder, øjeblikkelig giver op overfor hinanden ved Tanken om, at det jo er saa let at blive skilt. Nej, jeg synes, det paa alle mulige Maader maa siges, at Skilsmisse er en Ulykke, og Loven maa ikke gøre det lettere for Ægtefæller paa den Maade at undlade at tage Kampen op og gaa fra hinanden.

Ellers vil jeg som Kvinde kun udtale, at jeg er glad ved, at denne Ægteskabslovgivning nu kommer frem, at dette uhyre vigtige, alvorlige Samfundsspørgsmaal kan komme til en grundig Behandling, og jeg haaber, at vi igennem Udvalgsarbejdet maa naa et Resultat, som kan bibringe Hustruen Ligestilling med Manden og kan styrke og støtte Ægteskabets hele Stilling i Samfundet.

Godskesen: Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) citerede min Udtalelse forleden Dag saaledes, at jeg skulde have sagt, at 917 Menighedsraad, altsaa et stort Flertal, havde udtalt sig imod den tvungne borgerlige Ægteforening. Det er ikke korrekt citeret. Jeg har hverken nævnt 917 eller noget andet Tal, jeg har kun i Almindelighed sagt, at Menighedsraadene med meget stort Flertal har udtalt sig imod den tvungne borgerlige Ægteforening. Det fremgaar af det stenografiske Referat, som jeg saa det ærede Medlem staa med i Haanden. Hvad Realiteten angaar, oplyses det i Bilag 2 til Folketingets Udvalgsbetænkning, at der er 1181 Menighedsraad, som har svaret paa